ÎN BURTA GRASĂ A PEȘTELUI DE DUMINICĂ

SORIN LUCACI

Colecția $\sqrt{4}$

HERG BENET
PUBLISHERS
2012

© 2012 Sorin Lucaci

© 2012 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: © 2012 _badcat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUCACI, SORIN
În burta grasă a peștelui de duminică / Sorin Lucaci.
- București : Herg Benet, 2012
ISBN 978-606-8335-28-5
821.135.1-1

Tipărit în România.

Sorin Lucaci

ÎN BURTA GRASĂ A PEȘTELUI DE DUMINICĂ

– poezii –

HERG BENET
PUBLISHERS

Sorin Lucaci s-a născut în 1970 la București, din părinți ardeleni.

A urmat cursurile liceului de filologie-istorie „Zoia Kosmodemianskaia“ din București. A absolvit Facultatea de Psihologie a Universității Hyperion în 1994.

Înainte de 1989 a fost membru al cenaclului „Săgetătorul“ condus de Tudor Opriș.

A publicat în revistele literare SLAST (1989), Contrapunct (1990 și 1991), Litere, Caiete Silvane, Viața Românească, Acolada, Apostrof, Cafeneaua literară, Singur, Vatra Veche, Vitralii, Citadela, Orizont, Arca, Tribuna, Familia.

A debutat în volum în 2009 la Editura Vinea, cu „revolta îngerilor“.

mamei mele

Doamne! toarnă muzică în universul tău, nu ne lăsa pradă muțeniei în care clocește urâtul materiei. Risipește în liniștea spațiului acorduri fără capăt, să întrunească tăcerea.
Emil Cioran

O SĂ-MI CUMPĂR ORAȘUL ACESTA

în patria mea poeții mor înainte de vreme

în patria mea poeții mor prea devreme
cu mult înainte de vreme
mor puțin câte puțin până li se scurge tot sângele din poezie
până rămâne poezia ca o supă searbădă
nici n-apucă să-și mănânce amărâta de pensioară
și-ntr-o zi li se cuibărește nepoftită moartea în piept sau în
burtă
ca un câine zgribulit sub streașina casei
și asa tam-nesam începe să crească
și crește proasta crește ca un aluat dospind
până se face una cu pământul până se face tină
și nu vrea în ruptul capului să plece scârba dracului
și ne rugăm doar doar o pleca și o otrăvim în fiecare dimineață
puțin câte puțin îi strecurăm picături letale în ceașca de cafea
doar doar o pleca
și mergem la vraci la babe la țigănci ghicitoare facem descântece
dăm în bobi
dar ea nu și nu
încăpățânata stă ascunsă ca o căpușă în blana ciobănescului
ca un chiriaș bețiv într-o garsonieră sordidă
fără geamuri fără uși fără dușumea fără angarale plătite
în față doar cu o sticlă de vodcă pe jumătate goală
stă și așteaptă a doua venire a lui Hristos

în patria mea poeții nu au ce căuta
doar coțofenele și pelicanii își găsesc un loc mai bun
mai jos spre lunca dunării

își vor face o altă patrie doar a lor
o patrie a poeților undeva mai la nord
în patria mea poeții își amanetează iluziile cărțile iubitele
își amanetează degetele și ajung doar de-și
povestesc poemele unor necunoscuți la vreo nuntă sau
înmormântare
în țara mea nimeni nu-și plânge poeții
în țara mea de fapt nu mai plânge nimeni
doar vreo bătrână trecând prin cimitir își înclină capul
într-o parte
și-n alta și printre lacrimi suspină *maică da' tânăr s-a dus*
în patria mea nimeni nu-și plânge poeții
în țara mea lebedele au inimi de porțelan
și gâturi de mucava îmbrăcate în mătase neagră
vulpile au picioare de sticlă colorată
și berzele aripi de tinichea
în țara mea dumnezeu își iubește poeții mai mult decât în
alte părți
ca un tată binevoitor îi strânge pe toți lângă el
și le povestește despre mântuire
despre mântuirea prin artă
în patria mea poeții mor înainte de vreme

și tot ce a mai rămas din lucruri și oameni

când îngerii plutesc deasupra noastră
la ore toride
ca o umbră robustă în pulberea amiezii
se mișcă precum coțofenele
cu un aer stătut prin preajmă
cu siguranță nu-i vedem
dar prezența lor o simțim gâdilând viscerele
însuflețind icoanele prăfuite
oamenii încep să ridice din umeri mirați
să-și pună întrebări
să-și facă inventarul
să bată din palme
să-și ascundă privirile într-un samovar
să caute cu înfrigurare drumul spre casă
sau senzațiile plăcute de sâmbătă după-amiaza
mama îmi ghicește în zațul cafelei
cu o teamă nedisimulată
poetul scos de la naftalină
ține o lectură publică în aula academiei
și tu aștepți soarele să apună în alt loc decât cel știut
apoi aștepți ceremonialul cu viziuni concrete
forfota străzilor amestecă privirile gesturile
și gândurile nerostite
și tot ce a mai rămas din lucruri
și oameni

s-a trezit într-o dimineață și-a plecat

într-o dimineață s-a trezit și-a pus cizmele negre de gumă
că așa se zice pe la noi la cauciuc și-a plecat în spatele casei
în grădină
și-a scos inima din piept și-a așezat-o pe o bucată de catifea roșie
într-o cutiuță maronie din lemn de mahon
ia, zice, păstreaz-o pentru când n-oi mai fi
o să ai nevoie,
cum să am grijă de inima ta, îi zic,
mi-e frică, nu știu, zău, nu știu ce să fac cu ea
ei lasă că știi tu, îți imaginezi că e o cutie veche de bijuterii
plină de inele brățări și alte d-alea și când ai nevoie
tai o bucățică din inimă te duci cu ea la târg la jibou
o vinzi și mai ai pentru câteva luni
te descurci tu, doar știi eu am o inimă mare
când treci din când în când pe lângă biserica de pe deal
mai aprinzi și tu o lumânare pentru sufletul meu
cum să am grijă de inima ta, îi zic
mi-e frică, nu știu, zău, nu știu cum să mă port cu ea
lasă că te descurci tu, doar te-am învățat bine
apoi a plecat
s-a întors după o vreme cu prosoape, vase, căni, icoane
mari de-o palmă
și ce mai era de împărțit așa cum se obișnuiește pe la noi
avea lacrimi în ochi dar se ținea tare
de ce tragi tu să pleci așa devreme, îi zic
la noi acum au înflorit merii se tocmesc cosașii
carele cu fân vor coborî scârțâind pe uliță

de ce tragi să pleci așa devreme
ședzi blând, îmi zice, nu plec amu'
da' omu' trebuie să fie pregătit
au trecut câteva luni bune de atunci
s-a dus saracu'
în fața mea pe masa scorojită acoperită de o mușama veche
stă cutia maronie din lemn de mahon
iau cutia sub braț și plec
afară e foarte cald mi se pune un nod în gât și înghit cu greu
saliva
mi se umezesc ochii de lacrimi dar merg mai departe
la jibou e târg mare azi

poem despre cum înaintează descrierea

hei tu măcelar filozofule
hei tu care ai inventat acest poem
așa cum inventezi îngeri de pe o stradă pe alta
așa cum inventezi demoni în fiecare parcare a orașului
tu care abstractizezi și filozofezi la orele matinale ale dimineții
și deodată îți vine așa să arunci cu ghemotoace de vată
în poarta însângerată a oglinzii
tu care vrei să atingi semnele și nesemnele
care au zămislit poemul cu capul în jos
tu nu vezi?
chiar ție îți semăn încăpățânatule
reflectând noapte de noapte în fața acestei ferestre
cu capul în jos
fereastră prin care privește îngerul decapitat
– traheea absolută a rădăcinii împăiate –
cu ghearele răsfirate într-o amețeală de platină
am încercat în după-amiaza aceea fatidică de noiembrie
să-i explic îngerului din dreapta
că ochiul meduzei ar putea exploda la răsăritul soarelui
tăindu-i respirația și sângele violet
sub mușcătura de ceară a venei
floarea carnivoră nepotolită nesătulă
întrerupând discursul solemn
atât de solemn până la însingurare

o să-mi cumpăr orașul acesta

m-am născut undeva într-un cătun în ucraina
aproape de cernăuți
noaptea vorbeam mult în somn
după ce toată ziua spărgeam baloane rozalii de săpun în
urechea bunicului
atcroite cniga țipa mama mereu
în timp ce eu citeam *suferințele tânărului Werther*
îi spuneam că n-am chef să-nvăț
îl așteptam pe tata până-și termina borșul de pește
pe vremea aceea aveam mult pește prutul era aproape
și plecam împreună pe ogredina
făceam fotografii la minut cu aparatul tatei smena
învățam câte cinci cuvinte rusești pe an
aveam o copilărie fericită
atât de fericită încât ne ascundeam emoțiile prin hambare stranii
mai la vale aveam un lot mare de pământ
unde cultivam criza de hârtie
copiii satului ridicau lângă școală piramide gigantice
din borcanele puse pentru iarnă
într-un colț al casei înconjurat de toate speciile
de pisici
canarul începea să creadă în binefacerile coliviei
într-o zi am primit niște bani de la tata
eram bucuros
o să-mi cumpăr orașul acesta, îi spuneam
o să vă arăt eu că o să-mi cumpăr orașul
e ieftin

nu costă decât două ruble și cincizeci
e frumos orașul
văd totul ca-n palmă
mi-ar mai trebui o jachetă
s-a cam lăsat frigul

aserțiunea coboară în stradă

umbra salcâmului japonez
dansează pe notele unei arii bine cunoscute
dansează dansează dansează
până la venirea sezonierilor cu gâturi lungi și subțiri
pălăvrăgind despre adam puslojic
la noi în oraș nu se mai vând gogoși umplute cu unt de arahide
la noi în oraș nu se mai vând de mult blănuri de sconcs
pe ultimele le-au dus polonezii bodogănind astă iarnă
cu ultimul transport
antrenorul de sânge ignoră fațada antică a orașului
duzilor le vom lua pulsul cu dinții
ce mai harababură
ce mai nebunie
aserțiunea coboară în stradă venerând dromaderii pustiului
uitați însinguraţi resemnați, printre altele
printre multe altele
cu o lanternă magică agățată de brâul vechiului pastișor
așteptăm noaptea polară
așteptăm vulpile să ne încălzească imaginația de tinichea
și inimile mirosind a cabernet
așteptăm poștașul să ne aducă vești despre bătrânul poet
din orășelul fără suveniruri
din orășelul cu porțile ferecate
ridiculizând printre altele oboseala și iernile geroase
frigul asistența socială și orfelinatele
ce mai harababură
ce mai nebunie

elixiruri ale tinereții vândute la kilogram în piețele publice
frânturi de memorie doar luxul contează
vă spun doar luxul contează
pe brațe fotografia îngerului masochist
ca o banală strângere de mână într-o după-amiază târzie
sau femeia în întuneric nevoită să înțeleagă totul
dar absolut totul
dragostea ura pasiunea disprețul aroganța
condescendența lamentația flirtul…

mostră de curaj

dimineața e tulbure e rece
parcă s-au revărsat toate penitenciarele
din butoiul necăjit al lui diogene
nebunii sunt pe urmele noastre
îi conduce un prieten vechi de familie
băiat bun ospitaler simpatic
fost antrenor de jiu-jitsu
nimeni nu e de neînlocuit în dimineața asta acră și crudă
ca o mănușă carbonizată
pe jumătate udă
fără degete fără piele fără oase
dar cu amprentele mari cât plămânii de porțelan ai orașului
și ție ți-e frică să te naști, idiotule
nu-i așa? hai recunoaște
nu, mulțumesc, lasă o să mă nasc mai încolo
mult mult mai încolo
după ce-or trece toate astea
după ce vom trece unul prin altul
eminenți și tăcuți

afară mirosea a mirişte arsă

în anul de grație omienouăsuteșaptezecișinouă seară de vară
ca oricare alta
plină de țânțari și de greieri menestreli turmentați de aromele
de iarbă proaspăt cosită
bunica ne spunea povești
unele auzite de la bătrânii satului altele trăite

întors de pe front din smolenskaia oblasti bunicu' Igor
își deschisese un atelier de făcut porți pentru case
lucra până sâmbăta dar niciodată duminica
la noi în casă sâmbăta se pregătea mâncarea și duminica era
doar încălzită
pâinea mare și rotundă era tăiată și păstrată în pungi pentru
a doua zi
duminica nu se lucra deloc
veneau la el și din alte sate
toți îl căutau
hai deadea Igor ne ajuți și pi noi cu poarta ista?
după ureche ținea o ciosvârtă de creion chimic ros la celălalt
capăt
își potrivea ceasul rusesc pobeda cu tipicăria unui bătrân
ceasornicar

cu vreo săptămână înainte să moară bunicu'
cucuveaua venea și cânta la noi pe casă
ca într-o parodie după un film rusesc din anii '60
într-o seară îi zise bunică-mii *măi muiere io mă duc*

l-au spălat l-au îmbrăcat
cu singurul costum negru găsit într-o ladă veche în podu' casei
l-a bărbierit niculae de la curte
el îi bărbierea pe toți când le venea vremea

în săptămâna mare mergea la cimitir
nu era an în care să nu meargă
ne îmbrăca frumos de sărbătoare
își pregătea seara coșarca cu sticla de vin rubiniu de 1 litru
coliva din arpacaș lumânările lungi și subțiri ca niște degete de fată
în duminica mare se strângeau toți în cimitir curățau mormintele
udau florile împărțeau
vorbeau de una de alta
auzi să ne ferească sfântu'
aseară la mitruță pe uliță a apărut o pisică mare albă și i s-au
dezjugat boii
am făcut o cruce am zis tatăl nostru și când dau să plec
pisica dispăruse iar boii s-au înjugat la loc

afară mirosea a miriște arsă
în anul de grație omienouăsuteșaptezecișinouă timpul avea
culoarea pământului

primul sunet ca un ecou în podeaua cu aripi

viața e o târfă îți va spune fiecare individ care coboară
treptele imobilului
în fiecare dimineață, șuierând printre dinți câte o înjurătură
la dracu, viața e o târfă care te înșală la fiecare colțișor de stradă
cu toți cunoscuții și necunoscuții și cei pe care-i vei cunoaște
cândva,
îmi spunea îngerul
și brusc îți dai seama într-o dimineață ploioasă că ți-a crescut
un dinte uriaș în cerul gurii
și dintele se transformă într-o duzină de aripi
și că mai poți vorbi doar cu falangele imitând dansul primordial
al păsărilor
și că-ți plac mai mult ca altădată filmele mute ale lui chaplin
făcând semne prin luneta mașinii
închizi gura monstrului cu o mie de lacăte și duhoarea lui
puturoasă
cu omnipotența unui mic zeu de mâna a doua ascuns
pe bancheta
din spate a unui maserati quattroporte
și nu te așteaptă nimeni și nimeni nu-ți trece pragul
jovial cu căpățâna în palma stângă
și buchetul de orhidee imperiale în mâna dreaptă vociferând
despre copiii din orfelinatele est europene
și crezi că ești cel mai nefericit dumnezeu
și scrii chestia asta cu majuscule pe pereții casei
CEL MAI NEFERICIT DUMNEZEU
că sunt niște vrăji acolo la mijloc ceva ce nu înțelegi

niște descântece și doar privești și nimic mai mult
inima mea te rememorează în aceleași imagini spații libere
apusuri coșcovite în tencuiala bisericilor
și întreaga dispută iconoclastă și ochiul albastru ascuns în
creier ca o butonieră la încheietura mânecii la care nu ai
acces niciodată
în aceleași detalii pe care tu le cunoști foarte bine
semne pe obraji pe buze ale unei mângâieri tandre
în coridorul blocului
te ridici și aștepți ca cineva să-ți treacă pragul să-ți zâmbească
să-ți lumineze încăperea cu oasele albe din abajurul
memoriei retrase
în cortex

locul în care am simțit golul lăsat de plecarea ta
golul lăsat de seducția amarului
se surpă cu avalanșa melancoliei cârcotașe
inima mea adoarme într-o scorbură plină de viziuni
tabloul crește ca pâinea pe vatră dospind în cuptorul cu imagini
ochiul sălbăticiunii și formele rostogolite pe marginea patului
repetă la nesfârșit primul sunet ca un ecou în podeaua cu aripi

regele nebunilor sau despre cum își petrec localnicii vacanțele de iarnă la pittsburgh

înțepenesc aici de câteva zeci de ani într-o epocă victoriană
elisabetană și de care mai vreți voi
în jilțul nebunilor își face cuib moartea patrupedă
cu miros de lavandă ieftină în păr
mănâncă snacksuri și râde nebună după fiecare oftat
al supușilor
nu mai faceți glume proaste sau vi s-a urât cu binele,
țipa nebuna
ridiculizând asistența și penajul păsărilor cu picioare lungi
călugărul franciscan a fugit și-a luat tălpășița
acum aprinde bioxiduri de carbon pe burta albă a balenei
undeva prin marea bering
vreau mai multă ruină, n-auziți?
să văd mai multă ruină,
striga moartea pe picioroange
la naiba, să fie zăvorâte toate ecourile și sunetele și cuvintele
și râsul nebunilor și plânsul condescendent al orbilor

în craniul melancolic al dimineții au înflorit mușcatele
pe neașteptate
și păpădiile au înflorit de asemenea
și eu care stau acum de vorbă cu muțenia asta sălbatică
dezhidratată împuțită cu urme de var pe pleoape și umeri

o pasăre neagră și mare călătorește prin mine
îmi hașurează orizonturile

se oprește din când în când ciugule organe
pe care eu nu le pot atinge
cum nu pot atinge sensul lucrurilor
apoi își vede plictisită de drum
prin ochiul de sticlă al mandarinului s-ar putea să văd lumea
protestând
lumea în carne și oase
probabil mă vor probabil mă iubesc fantomele astea mioape
iubito, tu ce zici? doar ne iubim
crezi că ne vor legaliza dragostea
așa… încetul cu încetul se vor obișnui
sau va trebui să-i obișnuim în fiecare dimineață?
și dacă n-au s-o facă n-au decât să plece
vom rămâne cu prietenul greene
vom restabili o liniște barocă
ce va înflori sub rochia matinală a doamnei rosenthal
să vezi și tu prietene cum își petrec localnicii vacanțele de iarnă
la pittsburgh

în rest nu e decât corpul meu traversând o imensă pată de cerneală

în vacanța de vară
petrecută undeva între dealurile rozalii din vată de zahăr
am descoperit
tot felul de femei în paginile cărților
citite și necitite
femeia răsfățată tolănită
pe urechea elefantului de pluș
gemea de plăcere
femeia pisică
femeia vulpe
femeia furnică
femeia tigru
devastând păduri de nesomn și de greață
femeia portavion învăluind în fiecare dimineață orașelul
în panglici de gheață multicolore
totul e verosimil totul e posibil aici în această cameră rustică
plină cu borcane de șerbet
unde stăteam liniștiți ascultând
piciorușul de lemn al contrabasului prăfuit
bătând ritmic tac tac tac tac în podeaua casei cu șobolani
plămânii memoriei pudrați cu scandaluri mărunte

într-o dimineață ploioasă de vară dumnezeu și-a vărsat sămânța
în caruța fermierului
și tuberculii joviali au răsărit prin coviltir ca o fărădelege
disprețul față de credința cultivatorului de pepeni

nu ajută la nimic pe aceste meleaguri
așa că nu te îngrijora
într-un târziu vei avea lumea la picioarele tale, îmi spuse
amicul din copilărie
cu femeile tale descoperite prin cărți
întinse pe covoare uriașe persane
în rest nu e decât corpul meu putred
traversând o imensă pată de cerneală

uzina cu aripi

pentru că tu uzină cu aripi
fabrică de omorât suflete
îmi faci în fiecare dimineață nodul dublu
la cravata portocalie cu picățele
cu precizia unei mașini de tocat nemțești siemens bosh
îți ascult discursul interminabil
cu interminabile porți de sânge
țâșnind dintr-o gură albastră
cineva îți duce gunoiul îți aruncă vesela
îți aruncă ideile coapte date în pârg
cineva, și dacă aș ști cine îți excită orgoliul în spasme orgasmic
îți aruncă deșeuri amintiri chiloței roz de dantelă
ploaia filează candelabre în cartierele marginașe
oscilant nefiresc
orașul se sinucide încet dar își păstrează simțul umorului
cum îți păstrezi tu amintirile în cutiuța de vechituri
prăfuită aruncată sub pat
în timp ce eu descompun lent în mine
virusul penitenței rugăciuni cotoare de măr sticle de vin
pachete goale de țigări
cineva îți aruncă diminețile în silă la groapa de gunoi a orașului
îți sabotează plimbările și duminicile
fosforescența neonului îți arde în palmă
ca o incizie îți desenează hărți apeducte
despre care tu nici nu bănuiești

Iona

atunci el le-a răspuns: sunt evreu și Domnului Dumnezeului cerului mă închin – Cel care a făcut marea și uscatul

de o bucată de vreme încoace
am început să locuiesc într-un pește imens
dimineața deschid bronhiile să se facă lumină
să intre puțină apă
puțin aer
îmi aprind o țigară îmi beau cafeaua
într-o liniște postdiluviană
ca un răsfățat al sorții mănânc
caviar toată ziua
seara adorm obosit printre solzii argintii
a doua zi o iau de la capăt

turnul babel

veniți și gorându-ne să amestecăm limba lor,
ca să nu înțeleagă niciunul glasul aproapelui său

de ce cântecul acela într-o ebraică uitată
ne-a făcut să tresărim din ruini de humă
de ce îngerul acela ca o dezmințire
ne mângâia pe creștet cu aripile însângerate
de ce lemnul încărunțit la tâmple
ne privea descărnat printre așchii pestrițe
fratele îmi povestea despre durerea coborâtă în
măruntaie
despre începuturile firești ale lumii de margine
despre focuri stinse în goluri de lut
despre locuri neștiute măcinate în tânguiri de scrum
și eu nu înțelegeam
nu l-aș fi înțeles niciodată
nici vorba mamei nu o mai înțelegeam
dar tu cititorule nu știi nimic din toate astea
însăși vorba mea sângerie nu o înțelegea nimeni
era o absurdă improvizație
asa că într-un târziu
a trebuit să recurg la semne

soarele apunând ca o portocală roșie de sicilia

acel balansoar din curtea bunicii în care legănam visele de
preamărire
ale furnicii și povesteam despre prințese și legende medievale
și capul regelui secerat de o mică rază de lumină
căzând în coșul împletit din nuiele de la picioarele ghilotinei
și sângele cald zvâcnind pe obrazul bărbos al călăului dominic
ca un cocoș fără cap
păsări negre cu un cânt sălbatic adăpostind în gheare inelarul lui
cristofor columb
ramuri de gheață tăiate decent cu sabia gărzilor imperiale
de la schonbrunn
și câtă vară trecea prin venele noastre
acoperind fiecare centimetru de piele arsă
ca un marfar indiferent la numele gărilor
coborând cu amurgul șinelor pe obrazul umed al lunii
și câtă voioșie în gloata de copii de la marginea drumului
despicând cerul de marțipan și bezele cu hohote de râs

vara ochii roșii ai iepurilor
întorși spre oglinzile calde ale musonilor
departe zidurile grădinii s-au prăbușit încet
asurzitor de încet sub povara grea a aromelor de catifea
iarba își ridică printre fire ochii de mercur
peste valurile albe ale imaginației noastre
trec cârduri cârduri de coleoptere blajine

când m-am trezit din vis nu erai lângă mine

era doar sentimentul de liniște venit în numele tău
cu imaginea blândă a ochilor tăi fotografiind orizontul
și tâmplele ninse ale îngerilor
îți camuflezi ochii între oase ca să vezi mai bine de acolo de sus
scorburile atinse de energie
cu marginile aspre ale cerului mângâiai creștetul
și fața brăzdată de dorințe în pleoape adânci de nesomn
cum cearcănele se cuibăresc între două lacrimi apostolice
mi-am plâns copacul de ciudă și numele copacului l-am
scrijelit pe
dunga aia mică de cer
și ramurile și coliba desfrunzită am plâns-o
și soarele se lățea în ochiurile de apă sălcie
de la marginea drumului
ca o peșteră plină cu borne kilometrice în sanctuarul copilăriei

acel balansoar în care poți doar să supraviețuiești
și nimic altceva
deasupra cartierului meu general cu ofițeri tunși și frumos
îmbrăcați
purtând uniforma albastră cu mândrie
un singur căluș fără a fi prea vorbăreț ca un trandafir de
sârmă ghimpată
trecut în dinți peste distribuția unui scurt metraj și a
vestonului în care țineam fotografia mamei
încerci să descifrezi harta locul înghesuit pe unde făceau
dragoste
soldații cu logodnicele lor de acasă
și chipul copilului ce vorbea trei limbi la perfecție
nimeni nu va avea curajul sa moară înainte de răsărit

nimeni nu va avea curajul să alunge îngerii din casa
preşedintelui berryman
nici să adulmece resturile zilei cu zgârciurile şi oasele lor de
pomină
ca şi cum ai închide ochii şi ai visa lucruri bizare în propriul tău
ecosistem
şi soarele evantai gigantic apunând ca o portocală roşie de sicilia
peste umerii gheboşiţi ai satului

salomeea

> *Orbit a fost Irod privind pe Salomeea, fiica Irodiadei, jucând, și chiar înțeleptul Solomon a fost orbit sufletește de femeile străine și a greșit și el înaintea lui Dumnezeu* (III Regi 11, 3-4)

suntem iarăși aici
în mijlocul templului
ca în fiecare dimineață
la mici intervale de timp
ne este servit ceaiul fierbinte
pe o tavă uriașă
ce seamănă a planetariu
cu scene biblice pe tavan
și capetele noastre bărboase pletoase
multiplicate la nesfârșit
așezate pe o mie de tipsii aurite
ce poartă inscripția salomeii

sfaturi pentru plictiseala lăuzelor

cum vă spuneam
viața nu poate fi decât plictiseală
așa cum te poate plictisi o clădire un drum neasfaltat o gură
de canal
uneori se întâmplă să ningă peste plictiseala lăuzelor
ca într-o poveste de iarnă
cum lăuzele inhalează vapori de depresie în gând și în somn
cum fericirea geme pe la toate colțurile
cum tânărul astenic își vinde memoria
în schimbul unor haine mai ușoare
nu uitați! mâine va fi botezul peștilor în inima radioactivității
mâine vom adulmeca sărutări tandre pe solzii guralivi
mâine vom saliva cu toții schimburi valutare
șoareci adepți ai crizei de hârtie își vor admonesta părinții
pentru prerogativele primului născut
în legătură cu majoratul se vor oficia ceremonii de inițiere
prezicerea viitorului se va face după zborul păsărilor
apoi vor veni acele imnuri și ode pe care noi le știm foarte bine
când erau căsăpiți gândacii pe miros de zacuscă și ghiveci
de legume
o scurtă plimbare prin vecini
bună seara și nu mă uitați cu ce v-am rugat
ziua aceasta a răposat în propriile așternuturi

ultima făclie luminează cearcănele îngerului de mucava
pe trotuarul indiscret își fac veacul prostituate de lux
în dulăpior în sertarul din dreapta

se dau lupte de gladiatori, competiții cu nave
important e să știi să privești
doar atât îți spun, să știi să privești
uneori se mai întâmplă să ningă peste plictiseala lăuzelor
se pune preț pe capul maimuței
curând vom sărbători moartea cu lumânări de nuntă
sau botez
animalul din curte mă plictisește
femeia mă plictisește
îngerul mă plictisește
cum vă spuneam viața nu poate fi decât
o mare mare plictiseală

mireasa lui frankenstein

pictori și poeți anonimi
ca un batalion disciplinar
dimineața între sticlele pe jumătate goale de remy martin
pisici negre sau albe ascunse
printre tomberoanele multicolore ale orașului
mai frumoși ca oricând tinerii parizieni fac dragoste pe
malurile senei
ascunși într-un d'ebarcad'ere cu nume de miere polifloră
și toate aceste imagini prind contur printre aburii
unei ciocolaterii din cartierul montparnasse
un pensionar o limuzină de lux o pariziană șatenă
cu fetița ariel în brațe
salutări tuturor strigau morții alergând
cu pungile de croasante
of, coco chanel, iubirea mea definitivă
și irevocabilă plângea bătrânelul schizofrenic
urcat pe coaja de pepene
sfârșitul e aproape! ascultați-mă apocalipsa e aproape
femeia se face ghemotoc se ascunde în buzunarul grefierului
scoate din când în când capul aruncă o privire
puștiul din colț fabien urinează pe niște bilete de spectacol
moulin rouge
zilnic mă întâlnesc cu *mireasa lui frankestein*
trecând prin fața frizeriei
femeia cu plămâni de cretă jubilează prin inimile trecătorilor
înconjoară rezervația
femeia cu pedigree pe plajă fără sutien

poemul cu servietă din piele

parcă n-ai mai scris cum scriai pe vremuri
cv-uri către marile corporații multinaționale
transformat peste noapte într-un poem
cu servietă bordo din piele
un intrus cu ochelari de soare pălărie cravată bigotti
gură dinți cu multe picioare de miriapod
jumătate roșu jumătate negru
cățărat pe fruntea rece
gândul așezat între cele două perne de puf cu broderie
așezat lângă peștișorul auriu
într-un bol imens pe pervazul ferestrei
ca și cum ai închide ochii preț de o clipă
făcând puțină lumină în propriul tău creier
făcând puțină ordine în propria viață
emoțiile chircite în paturi supraetajate
la vârsta târzie a adolescenței
vechi cunoștințe devenite între timp colonii olandeze
invadându-mi spațiile obscure
îngălbenindu-mi fața obrajii de atâta bucurie
câtă se află în jur

concert nr. 2 pentru pian și orchestră
(poem despre un om care suferă fără vină)

tatăl meu bolnav în acel anotimp straniu
citea ziarul cu gravitatea momentului
hibernând în liniștea sa ierarhică
iubea femeile pe tocuri înalte
și pentru acest fapt dorea să iasă cât mai grabnic la pensie
să privească de la mansardă femeile cu tocuri înalte
tata liniștit și tăcut toată ziua
în căruciorul său de paralitic
nebărbierit cu buzunarele pline de stafide
privea acvariul cu cele trei salamandre
îi plăcea să le spună *micile mele șopârle*
vorbim în timp ce viața te închide într-un cerc
ca un vajnic luptător de sumo
un cerc din care ar fi indicat să nu evadezi, îmi spunea tata
în seara asta nu mai are rost să îmbrac halatul meu de simțuri
voi rămâne lângă tata ascultând rachmaninov
(concertul nr. 2 pentru pian și orchestră)
nebărbierit cu buzunarele pline de stafide

când lucrurile o iau razna

când lucrurile o iau razna din neglijența stupidă a unei zilei
(pentru că până și o banală zi poate greși)
asemănarea dintre pisica maidaneză și mieunatul pervers al
străzii
e o pură întâmplare sau mai mult decât o simplă coincidență
asemănarea dintre copilul cu fața tumefiată adunând toate
resturile
copilăriei într-un rucsac slinos și demiurgul gogoșilor pudrate
dintre gospodina bulgăroaică din stara zagora
și soferul turc mehmet de pe long vehicle
ține mai mult de detalii și mai puțin de puterea deciziei
ține mai mult de capacitatea de a înțelege oamenii și toanele lor
și mai puțin de starea vremii
și numele iubitei rayna velkova tatuat pe gât e un semn de
recunoaștere universală
e un semn în care credem cu toată convingerea
pentru că de la un timp văd lucruri pe jumătate goale
lucruri despuiate
pentru că plenitudinea îmi provoacă greață
mă face să-mi lovesc căpățâna mahmură de pragul de sus al zilei

când voi putea voi mai scrie poeme de dragoste calofile
cu stiloul chinezesc dăruit de tata la a șaptesprezecea aniversare
acum în orice caz nu prea am chef să te invoc iubito
bestia blondă din parcuri jubilează într-un arsenal de rostiri
aș putea să-mi întorc privirea spre tine dar n-o fac
nu prea-mi stă în fire

așa că te las să pleci
să pozezi marilor case de modă pe frigul ăsta
importat cu nemiluita din nord
plouă vertical perpendicular sau cum vrei tu se-nțelege
în momentul inevitabilei extincții
liniștea atotstăpânitoare cutreieră străzile cutreieră prin
femei cu nostalgie
așa cum *ni-l putem închipui pe dumnezeu graseind*
franțuzește
la o conferință de presă
femeile pândind pe la colțuri mereu pregătite mereu dispuse
să-l iubească pe tânărul altruist
poate fi confundat cu orice mai puțin cu bărbatul ventriloc
nepregătit pentru acest eveniment familial

Doamna M cu părul roșu ducând o viață sexuală cât se poate
de normală
vizitând prietenii rudele la orele fixe ale dimineții
mai presus de toate rămâne vizita medicului stagiar din
orășelul D
neobișnuită pentru o seară de septembrie nu tocmai târzie
într-o bună zi, trecut-au câțiva ani de atunci, unul pe nume
Isus tămăduia
orbii și surzii
tu vei sta lângă mine subtilă și visătoare
e prea târziu,
când voi putea îți voi scrie poeme de dragoste
calofil cu stiloul chinezesc primit de la tata

lulu on the bridge

când vorbea dimitrie cu o grimasă în colțul gurii
ne treceau fiori reci pe șina spinării
se deformau ziua și noaptea cu ultimele picături de sudoare
pe fruntea statuii ecvestre a lui alexandr suvorov din tiraspol
și cântăreața aia ucraineană de jazz trecută bine de prima
tinerețe,
aia creață olga blenorovskaia roșcata cu ochii de un albastru
spălăcit
lângă cafeneaua de pe bulevardul khreschatik ne povestea
cu o voce tabagică despre aventurile din prima tinerețe
despre bunicul igor plecat pe front în smolenskaia oblasti
dimineața îți dezlipea genele încet
mijind puchinos în odaia cu pereți gârboviți
ceva mirosind a carne arsă răzbătea dinspre casele galbene
cu chirpici
cineva ațipise pe o margine de cer fără să-i pese și nori sforăitori
se îmbulzeau ca niște polipi peste trenurile cu navetiști via
ungheni
hai sictir țipa țiganca la puradelul măsliniu
agățat de fustele multicolore
iar noi preschimbam pașapoarte de dragoste cu meticulozitatea
unui falsificator celebru dat în urmărire generală
se dădeau urmăriri nu glumă, între polițiști și gangsteri mai
ceva ca-n filmele
americane din anii ‘80
și totul se derula cu lentoarea unui gramofon
edith piaf non je ne regrette rien non je ne regrette rien

graseind franțuzește din balconașul mansardei cu mușcate
tu îți scuturi diminețile prăfuite de toată marseieza asta
ipocrită
ca o oglindă smolită în care tresar boabe de struguri culeși
într-un anotimp neștiut într-un anotimp costeliv
ar fi trebuit să vezi dincolo… îmi spuneai, dincolo de acele
ziduri inimile pulsând în garduri de sârmă ghimpată
și magia trecutului ca un abur nedeslușit între pereții de beton
lumina difuză prin care ai vazut *lulu on the bridge* seara
la cinematecă
și asta se cheamă că trăiești
că iubești viața cu adevărat, prietene

matilda

matilda e o fată dulce
(vă spun asta din proprie experiență restul e ficțiune)
cu buze mari cărnoase nesiliconate
cu un decolteu lejer mai ales vara dar promițător de tandru
matilda are părul negru lung și ondulat
(câteodată folosește ondulatorul din dotare)
știe să facă o delicioasă supă de vișine
și în fiecare seară mă lasă să mă strecor
în așternutul ei voluptuos
ca într-o sală de cinema unde rulează filme
din anii '60
mirosind a clătite cu carne și sparanghel
vă spun, matilda e cea mai dulce femeie din lume
are ochii verzi are rochia roșie cu buline albe
și săndăluțe cu dantelă
matilda mă iubește constant
și eu o iubesc în fiecare seară
când intru în așternutul ei vaporos
ca într-o benzinărie cu iz erotic

lumea mea nu e decât un păpușar logodit cu deznădejdea

am intrat pe ușa cerului izbind-o de perete
trosc pleosc
cumva să-i cer socoteală lui dumnezeu pentru toate fărădelegile
și pentru toate inadvertențele
pentru toate omisiunile și pentru toate crimele împotriva
umanității
și tot rahatul ăsta de viață
șezi lângă mine, mi-a spus
hai vino, șezi
cum vezi lumea de aici? să-mi spui dragul meu dacă ai nevoie
de alte dioptrii
înainte de toate spune-mi cum vezi lumea
și apoi discutăm și de nemulțumirile de frustrările tale
cum o vezi? neagră? nu
cenușie? prea puțin
albastră? deloc, i-am răspuns
apoi am înțeles cum stă treaba cu lumea văzută de sus
de ce soarele luminează mai puternic la poli
de ce furnica se află în inferioritate față de miriapodul
scolopendra gigantea
cea mai mare specie de miriapozi și de ce lemnul câinesc
este folosit
pentru amenajarea gardurilor vii
de ce în fiecare dimineață fluviul zambezi își varsă lacrimile în
cloaca oceanului
de ce denisa mănâncă dimineața numai cereale integrale cu lapte

de ce marele rechin alb își poartă dragostea confraților între aripioarele dorsale
de ce ioana și-a dezbrăcat inima ca floarea roșie de pin
în fața logodnicului
din mogadishu
de ce gondolierul visează veneții în ochiul de oază al deșertului
de ce gândul inofensiv al mânzului adoarme în fiecare seară pe coapsa sfântului duh
și toate se vedeau așa ca o întoarcere firească la origini
la sensul primordial al lucrurilor
ei, cum vezi lumea, mă-ntreba dumnezeu cu o oarecare
condescendență
norii de cânepă se hlizeau în jurul nostru de parcă eram
două marionete
într-un carusel celest
grimasele îngerilor ca niște răni deschise supurând durerea
și teama și moftul și aroganța
îmi mușcau din memoria de porțelan cheaguri risipite de sânge
ce ai putea pretinde de la dumnezeu
poate un gram de nemurire poate o bucățică mică de cer
de care să agăți lozinci antioficiale
ce ai putea pretinde de la dumnezeu
silabisind încet cuvântul pă-cat ca un os de pește subțire
ascuns în limba de nisip
ca veteranul la grumazul arcașului plutitor ce i-a spintecat
roua de pe brațul drept
și atunci i-am strigat însetat de o picătură de nemurire
he he doamneee dumnezeuleee
lumea mea nu e decât un păpușar logodit cu deznădejdea

în burta grasă a peștelui de duminică

să ridic din umeri în semn de întrebare
să holbez ochii în semn de mirare
să mă prefac că timpul mi-ar putea mutila cu multă blândețe
fața ridurile ochii și părul cleios până la adulmecare
corabia lucidă a gândurilor ca mătasea broaștei plutind pe
alte ape
mai puțin tulburi
să mă mint frumos că sunt mai tânăr cu zece cincisprezece ani
și că am mult timp înainte de acum încolo
de unde până unde și până când…
și timpul parcă nu se mai dilată și rămâne așa cocoțat ca un
copil
cu pantalonii jerpeliți undeva în ungherele cerului de mijloc
parcă și îngerul își freacă mâinile de bucurie
cotrobăind cu tandrețe prin toate mărunțișurile morții mele
acum când iluzia celei mai mari proporții de bunătate
nu poate fi decât momeală
în burta grasă și albă a peștelui de duminică
scrie nebunule, scrie, îmi șopteau îngerul pescar
și îngerul vânător și îngerul bodyguard
cu înfrigurare cu sânge cu buzele cu falangele cu articulațiile
scrie cu tot ce ai la îndemână
scrie și lasă moartea în grija noastră
scrie și lasă viața în grija noastră
în această noapte nu vom mai simți căldura apăsătoare a verii
nu vom mai simți lipsa soldatului
și a garnizoanei de inimă neagră

lăsând dâre de noroi
în amintirile cu aluaturi pufoase ale copilăriei
în zâmbetul mucalit plin de riduri al bunicii
săpând tranșee în jurul nostru
tranșee de sânge precum sângele tânăr ce-ți mângâie tălpile
cu disperare
scrie, nebunule, scrie, îmi șoptea îngerul pescar îngerul
braconier
îngerul cu aripi dolce gabbana
nu mai pierde timpul
și-acum gata întoarceți-vă spre mine voi ăștia
ghiftuiți de-atâta melancolie

aștept să se extragă cauciucul de pe buzele tale

cândva eram celebrul dirijor al filarmonicii
și gura ta ca o orchestră funambulescă
în uniformă roșie de re minor
aștepta semnele magice într-un colț de dormitor
acum aștept să se extragă cauciucul
de pe buzele tale cărnoase
ca într-o descriere provizorie
aștept liftierul cu mănuși albe
să-mi deschidă ușa inimii tale
ca-ntr-un roman de început de secol douăzeci
aștept cățelușii tăi de pluș cumpărați la promoție
să se gudure la picioarele unei după-amieze scheunând
atunci tu vei face fețe fețe
te vei holba la mine ca la un saint bernard
crescut undeva prin alpii elvețieni
în materie de câini toți suntem niște specialiști
vom adera împreună la partidul bărboșilor
vom organiza simulacre de judecată pentru fiii broaștei
fluturi părăoși se vor roti deasupra capetelor împăiate
o baltă de sânge te va izbi între ochi blajin
și se va întoarce ca un bumerang
în scorbura de beton a străzii
cu vipere negre și fetuși
he he, tu vei fi pe atunci demult plecată

seară de decembrie la rouen

dimineața lumina sumbră a lucrurilor
ca o ipocrizie pe deplin înțeleasă
sau mai exact ce a stat la baza actului estetic
ceva legat de imprevizibilul sudoarea unui marsupial
de suferință sau de boală
oricum ceva palpabil
vorbind despre existență priveam surâsul grefierului
multicolor absent într-o legendă care nu a făcut senzație
privește poemul hașurat de priviri îngăduitoare
mult prea îngăduitoare
salutul unei direcții necunoscute
o simplă prăbușire sau poate o metasarcină
râsul pervers asaltat de o lume perversă
retrăind lamentația ultimilor ani

o nouă întâlnire la rouen cu vechii prieteni din școala
gimnazială
mănuși fără degete firești obișnuite cu greutățile
tot atât de firești precum perceperea spațiului
singurul mod de a trăi în absența publicului

acum când îți împrăștii obsesiile gesturile gratuit
fără ca nimeni să știe
în amintirea posterelor sălbatice și a vizitatorilor prea bine
îmbrăcați
ce se îngrămădeau în fața ceasornicăriilor
în mine aud vocea nimănui în toată splendoarea ei scripturală

– enuma elish tăbliţa a VI-a –
ceva asemănător muzicii lui debussy
încerc să descriu semnele orbilor lamentabil
ca în copilărie cu ultimele mărci în buzunarul drept
al pardesiului tehnicolor
poate că asta n-ar fi fost o problemă
atâta timp cât oraşul era pe deplin sănătos
dac-ai să ajungi să mă cunoşti
iată, îţi spun, iată poemul într-o primă odaie
palpabil cu vârsta a doua a copilăriei
liniştit pe masa de lucru noapte de noapte
fereastra dinspre grădină devine un exces implorând tristeţea
frisonul obscen pe care atât de mulţi şi l-au dorit
înainte ca zâmbetul arabiei felix să se fi stins
gorgone ridicând osanale la matineul ce anunţă mântuirea
într-o dimineaţă pe care tu nu trebuie să o cunoşti
decembrie – blândeţea nerostită a lucrurilor

nu mai iubește muzica inima ta

nu mai iubește muzica inima ta neagră și grasă
nu mai iubește apa de ploaie călcată în picioare de
omul de la rebu
omul cu cicatrice
ciuperca verde cu părul despletit ascunsă în coloanele de fum
ale orașului
de două ori sâmbăta și o dată duminica mă vizitează
îngerul john
bunul și dragul meu prieten nu vine niciodată cu mâna goală
vine cu pungi pline de napolitane și biscuiți
păcat că nu mai iubește muzica urechea ta imensă
ca o pâlnie peste
acordurile tandre ale viorilor din parcuri
nu mai iubește muzica genunchiul bolnav al pianului tău
din sufragerie
își mușcă degetele claviatura se învinețește și plânge
nu mai iubește muzica părul tău castaniu
în care se mai aud chitări acustice
și orgi și muzicuțe
și mirosul de pâine prajită care alungă pisicile albe din curte
așa am început fiecare zi
ca o simpla conveniență
după ce am fotografiat locul guguștiucii porumbarul
chipul albastru al lui dumnezeu ascuns într-o sticluță cu iod
domnișoara sinistră ce în întuneric își developează buclele
cu voluptate
cârtițoiul primăverii standardizat în garsoniera cu mucegai

unde plângea mama contesei
îngerul cu albeață la ochi se furișa în spatele santinelei
țipând în urechea paralizată a șobolanului infatuat
făcându-i o ultimă reverență

cândva te plimbam în caleşti cu ciucuri roşii

cândva eram trist acum nu mai sunt
acum e bine
cândva erau maluri abrupte cu flori şi rădăcini de copac
şi totul era aşa ca un fel de rostogolire
peste altă rostogolire
cândva ne plimbam de nebuni prin iarmaroace
cu miros de zahăr şi scorţişoară
cu ghirlande împletite la gât şi era cald
cândva inima îngerului meu păzitor ca o hiperbolă
rătăcea prin saloane de vodevil
se recomanda tuturor cu nonşalanţă
eu sunt îngerul carmin şi ştiu să cânt la clavecin
mă veţi auzi oricum mai încolo

cândva simţul meu olfactiv adulmeca umbra pianistului
fără nici un fel de orientare muzicală
pianistul cu *încăpăţânare de geniu*
cândva, oh, doamne! cândva inima tatălui meu ruptă în bucăţi
ca o pâine proaspătă abia scoasă din cuptor
la sărbători devenite cu timpul tradiţionale
cândva ei vorbeau despre îngeri şi despre arhangheli
şi despre arhei
acum nu mai vorbeşte nimeni
acum toată lumea tace
de parcă tăcerea ar fi fost ridicată la rang de virtute
sau se mai vorbeşte aşa pe la răspântii prin semne
limba muţilor

cândva te plimbam în caleşti cu ciucuri roşii şi broderii şi
brocart
plângându-mi în hohote isterice fericirea şi nebunia
cândva mă cuibăream nocturn între coapsele tale
de un roz natural
stârnind turme diafane de elefanţi şi hipopotami
cândva mergeam în vacanţe homerice
cu arbuşti pitici şi scoici şi calamari
şi ţărmuri foarte foarte fine
acum vă implor daţi-mi un final de poem
până nu mă podideşte sângele pe nas
de atâta nostalgie

variațiuni pe aceeași temă sau muzeul imaginilor în mișcare

răspunsul la toate întrebările stă în mine cuibărit adânc
ca într-un vas cu apă după modelul kabalei
ca o gură de vin cules la maturitate degustat plimbat
prin toate cotloanele palatinului
îngrămădind scobitori cu arome între două strungărețe
oacheșe
aceeași doamnă de vârsta a doua sinotcka cu aerul ei
imperturbabil
așteptând semne disperate mai multe zile sau ceva din care
să reiasă că nu am uitat-o
cum nu am uitat sângele ultimei prognoze
pe care-l mai respir la diferite ocazii alături de jongleuri
menestreli
și deodată îmi vine așa să adorm pe ochiul morții
hârbul ăsta nenorocit foșnind între două palide stetoscoape
ca o divinitate cu scaun la cap aplecată peste balustrada
absurdului
ce frumoasă retragere, tată, ce frumoasă retragere
fără termen iubitul meu tată
nu o înțelege nimeni
și nimeni nu face cel mai mic efort să o înțeleagă
cum nu înțelege colivia viața interioară a papagalului
cu decorații nevăzute neauzite poate doar bănuite
și serile călduroase de vară
când păsările melancolic invadau pentagonul
cu femeile îmbrăcate în staniol

ce vor trece drept dizeuze neidentificate
prin câmpul minat cu suspine adolescentine
cu buzunarele sarafanelor pline de arahide și fistic

în fața unei oglinzi roșcate actorul își omora timpul cu
jovialitatea unui gondolier potrivindu-și șapca perfect
cozorocul
ca un trafic obișnuit de lucruri mărunte
ce nostim, tată, cum ascultam biografiile scaunelor ale
meselor și bancurile alea idioate
nu-i lua în seamă, îmi spuneai, *fă-te că plouă*
și treceam așa neobservați pe lângă îngerii de ciocolată
cu rafale de strigăte în dinți
ne târam până ne sclipeau coatele și ne lăudam cât de
strălucitori cât de inteligenți suntem noi ăștia
porniți spre via apia via aurelia
vânzătorul de peștișori exotici ne făcea semne de adio
prin pereții acvariului
fluturi de noapte asediau geamurile inventând bisericuțe
nocturne confortabile
acum când totul nu este nimic altceva decât o banală
bubuială de tun

despre faimoasa lume a galinaceelor

grozavului descriptor al florii de măceș

eu cel nenăscut între gratiile străvezii ale placentei
botezul galinaceelor într-un lichid amniotic
îmi retrag mâinile mici și naive în fața blițurilor însângerate
în spatele acestui penitenciar ca un balon erlenmeyer
sunt coridoare care nu duc nicăieri
sunt încăperi de tortură
care te așteaptă cu brațele deschise
sunt paznici totdeauna glumeți și binevoitori
convertirea ireversibilă a cortexului
în subsolul unei astfel de încăperi se pregătește a doua mea
naștere
o veți auzi dincolo de peretele acesta de sticlă
prin intermediul unui *walkie talkie*
asta e oricum o treabă a dracului de serioasă
vă spun, a dracului de serioasă

fotoliul din piele naturală cu motive orientale

pe vremuri schimbam între noi tot felul de truisme
ne cumpăram două trei sticle de fetească neagră sau
cabernet sauvignon
de la magazinul din colț
două pachete de L&M și stăteam de vorbă toată noaptea
mie îmi pui cu pepsi, îmi spuneai
era tot ce puteam face pentru tine
în spatele blocului erau mai multe garaje unde vecinul de la 3
și sectoristul jucau table toată ziua
hai, bă, dă odată, că oricum îți dau marț și runda asta, o să
vezi tu
profu' de chimie din școala generală la venerabila vârstă
de 80 de ani își plimba bișonul maltez prin părculețul
de vis-a vis
visând la hidrocarburi și reacții chimice
și peste toate astea plutea așa un abur casnic de orchestră
cu mânecile apretate
un aer pașnic de ventriloc vorbind pe la colțuri de stradă
numai capriciul tău nu inventează nimic
se încăpățânează să nu producă nimic
nici cea mai mică emoție
stă toată ziua în singura cămașă roșie pe care o ai
strâns lipită de corp până se face una cu pielea
până intră în piele și decolorează orice urmă de tristețe organică

pe la ora șapte a început să plouă mărunt
răpăiala stropilor mă face să mă cuibăresc și mai adânc în

fotoliul din piele naturală
cu motive orientale cumpărat de la magazinul exotique
din bar iau o sticlă de campari
o deschid tacticos
cu gheață sau fără?
…și o felie de lămâie, te rog

ochiul tău ca o mică veneție la un carnaval al măștilor

să-mi deschid magazinul cu boarfe
lângă fotografia iubitei
pierdută odată cu rucsacul pinguin undeva prin jepii mici
să-mi deschid atelierul de recondiționat vise pentru fetele
nelogodite
ale mătușii marusea
în mâna stângă țin fotografia îngălbenită
sau doar amintirea sepia în rama de lemn cu marginile arse
într-o aventură fără rude prieteni fără părinți vecini
vântul spală cu jeturi de praf imaginația de buzunar
a colecționarilor
cu pelerinaje la muntele sfânt și călătorii clandestine prin orașul
cu nume schimbat
cu nume de adolescentă abandonată la anunțurile de mică
publicitate
aici se poate muri mult mai frumos decât în orașele noastre
din nord
aici ai deplină libertate în exprimare
poți să alegi poți să improvizezi
în micile porturi vei simți răsuflarea greoaie a navei
peste umerii docherilor și-a mateloților bronzați de soare
ce zici, ai chef de o plimbare? sau ochiul tău intransigent
transformat
cu timpul într-o mică veneție ar acosta lângă debarcader
la un tradițional carnaval al măștilor

sunt gata să depun armele

cineva înăuntrul meu ridică statui de gheață fosforescentă
parcă se și aude sunetul drujbei modelând-o
și zarva licuricilor de zăpadă împânzind arterele
cineva depune eforturi serioase în acest sens, nu glumă
altcineva adulmecă pete de mucegai și dâre de ulei
lăsate de camioanele cu navetiști venite seara din orășelul M
cineva înăuntrul meu savurează moartea cu pofta unei
femei gravide
recondiționează biserici uitate de lume
un animal negru și păros mestecă de zor ca pe niște snickersuri
bucăți mărunte de tristețe bolborosind vorbe fără înțeles
în fața televizorului cu ecran extraplat
(cumpărat în rate de la supermarket)
unde au loc dezbateri serioase privind viitorul omenirii
încălzirea globală și moștenirea genetică a vikingilor
serile cu miros de ambră și mosc au devenit între timp
simple accesorii parfumate la brelocul cu chei
se deschid ușile micuțului infern din strada mântuleasa
departe de noi liliecii vampiri mimează holocaustul
ca un spectacol ieftin de pantomimă
anul ăsta vreau să slăbesc să citesc mai mult
să ajung la portoalegre
să renunț la vechile obiceiuri
mi-am propus o groază de lucruri
și bineînțeles că nici jumătate din ele nu voi duce la îndeplinire
spiritul combatant s-a ascuțit mai ceva ca lupta de clasă
între primatele cu deget opozabil și celelalte mamifere

și dacă genele false ale somnului sunt chiar genele mele
cu genele voi adormi îngerul așezat pe ochiul de sticlă
și dacă vinul ce se aude gâlgâind în gâtlejul paznicului de
anticariat
e chiar sângele tău cu mirosul sângelui voi
ademeni cârtița de grădină spre locuri mai pitorești
acum mi-e somn
sunt gata să capitulez în fața unor fosile din precambrian
să ridic batista albă cu mâna tremurând
sunt gata să depun armele, fraților

prin tot ceea ce s-ar putea numi la un moment dat viață

cum ridic ninsoarea la rang de virtute
într-o iarnă cu vulpi argintii ca niște gulere pufoase
la gâtul memoriei afective
și cum bezmetic ridic noaptea peste oraș
ca o uriașă umbră polară
aflată în pragul nebuniei
și starea de saturație care-ți inundă corpul când aștepți dimineața
precum apa de ploaie în gâtlejul muribundului

înaintezi în virtutea inerției, prietene,
prin tot ceea ce s-ar putea numi la un moment dat viață
și chiar crezi asta cu convingere
apoi treci prin bezna luminată obscur de o rătăcită pânză
de păianjen
până dincolo de sensul acestei lumi fără de sens
nici înserarea nu se rușinează de epilogul lucrurilor
nici viața nu-și ia propria viață în serios
nici dragostea nu-și mai linge rănile ca după un război pierdut
nici moartea nu-și mai ademenește enoriașii
cu povești la gura sobei
și n-ar trebui să vorbești despre firescul sau nefirescul zilelor
dar o faci cu virtuozitatea unui menestrel
nici despre ceața care ne acoperă sufletele smulse din orbită
despre spațiu sau timp
despre privirea ta aparent inocentă în pragul ușii vechi din
lemn de stejar
despre umbra ta călătoare din care am reținut doar

iluzia de sănătate și bunăstare a lucrurilor
și mă întrebai: stai așa, dar cum vine asta?

poate doar ceața timpurie a lucrurilor ne va salva
mă-mpleticesc și-ngenunchi par că mă rog
deși e doar senzația cu mâinile negre și lungi
ale așa zisului vis
acoperind ca o margine de lume un râu neștiut

anotimpuri electrizante așternute peste dealuri de cernoziom

ce trebuie să știi din viața asta, bliadi,
îmi spunea bunicul Vitalic de la Graviton,
înjurând pe rusește printre dinți
nu este mirosul stătut al salopetelor
mirosul de fier ruginit și urină
care umple precum gazele lacrimogene sinusurile și
vagoanele clasei a II-a
și nici cenușiul care apasă câteodată ca o pâclă deasă satele
noastre din raion
nu, tu trebuie să faci școală, Igor, auzi, tu trebuie să faci
școală, mă,
să vezi să călătorești și să cunoști lumea
și când te-ntorci acasă să ne povestești
o, tătuță, dumneata nici nu știi, nu știi ce înseamnă
viața, viața asta pe care o ții în palmă
o lași să-ți scape printre degete, o lași, se risipește
se duce ca o galeră părăsită intrând fantomatic în ceața
vremurilor
o, tătuță, dac-ai ști…

pe unde o fi umblând, dracu mai știe ceva de el
s-a dus acum trei veri și n-a mai dat nicio veste
mișa lu' steopa și iura lu zaieț l-au văzut în iarnă prin șveția
dai din cap în semn de aprobare întorci privirea spre
celălalt capăt al satului

îți iei cartea și cu lampa lui diogene în mâna stângă
ieși afară în noapte căutându-l pe singurul care cunoaște
răspunsul
singurul maratonist alergător de cursă lungă
cu buzunarele pline de dumicături de fericire
cum împarte în stânga și-n dreapta fiole multicolore

s-a dus vremea când zâmbeai mult
s-a dus vremea când adunai oamenii la mazîli
s-a dus vremea când ridicai lângă școală piramide gigantice
din borcanele puse pentru iarnă
nimic nu mai seamănă cu ce a fost
nu e de mirare că nu mai găsim calea și tindem să rămânem
inerți în colivia veche cu miros de romaniță
anotimpuri electrizante așternute peste dealuri de cernoziom
simplul exces de lumină anihilează retina
nu mai există până la urmă nici urmă de moarte în locul acesta
nici veșnicia nu-și mai plimbă terrierul pe străzi lăturalnice
deschizi ochii doar pentru a-i închide grăbit la loc
pentru a mai prinde o bucățică din visul acela numit cândva
fericire
o, tătuță, dumneata nici nu știi, nu știi ce înseamnă
viața, viața asta pe care o ții în palmă
o lași să-ți scape printre degete, o lași, se risipește
se duce se duce
o, tătuță, dac-ai ști...

NOSTALGII CU BERE BLONDĂ

numai în podul palmei se ascunde un noiembrie târziu

numai în podul palmei se ascunde chircit de durere și frică
un noiembrie târziu
ca o ghicitoare bătrână la marginea de sud a orașului
care-ți citește linia vieții și-n schimbul unui bănuț
îți spune că vei trăi până la 80 de ani
că vei călători cu o turmă de voluptăți în rucsacul peticit cu vise
că vor trece sute de femei prin patul tău cu duioase melancolii
de catifea
și-ți mai spune că diminețile tale de acum încolo
nu vor fi decât niște biete animale bolnave de prezbitism
care-ți vor măcina noapte de noapte somnul
trecut prin râșnița neagră cu aromă de amigo

în fiecare zi gropi adânci vor săpa în sângele tău
ca-n albia unui râu fără nume
o rană mai veche va dezvolta o cangrenă imaginară
și te vor întreba zeflemitor
cine-ar înnopta cu un muribund
cine-ar desface funia de la gâtul osânditului
un om se-nalță doar atât cât îl macină singurătatea
și nu mai mult
cine așteaptă ani în șir în fața portretului de bătrân
primul cântat al cocoșilor patriarhali
chiar acum o umbră nici veselă nici tristă poate doar curioasă
își dezleagă șireturile în lumina lunii
ca o cortină de plumb peste marginea de sud a orașului

un zeu pitic de tinichea se ascunde în pantoful miresei
rătăcit la nunta de astă iarnă
în timp ce tu, prietene, aștepți o bătrână ghicitoare să-ți citească
linia vieții
și-n schimbul unui bănuț să-ți spună că vei trăi până la 80 de ani

sunt doar o valiză mare și jerpelită

lasă-mă să stau liniștit în hârbul ăsta de mașină
îi spuneam hidrei cu douăzeci de capete
de pe marginea drumului
lasă-mă să-mi găsesc un locșor călduț și confortabil
între coapsele memoriei colective sau
poate în budoarul proprietăresei de bordeluri
să nu mai aud uruitul strident al deșeurilor
să nu mai aud gâlceava pachidermelor cu nume sonore
ridiculizând asistența și opinia publică
numai așa mai pot respira în voie prin plămânii nevăzători
numai așa mai pot să-mi dezmorțesc încheieturile bătrâne
numai așa mai pot crede că soarele este o bilă de sticlă colorată
(vă mai amintiți?)
cu care se jucau copiii pe asfaltul încins în după-amiaza
vestitorului de ploaie
simt în tălpi oboseala și greața omului modern
și iluzia de bine ca o incizie între omoplați
maratonul interminabil al furnicilor spre *țara soarelui răsare*
puterea tămăduitoare a laserului ascunsă în liniștea
atotstăpânitoare
cu gust de bergamotă
azi chiar nu am chef să fac nimic
și oricum crezi că merită să mai faci ceva pe lumea asta
îi spuneam hidrei de pe marginea drumului
sunt doar o valiză mare și jerpelită prin care mai cotrobăie
din când în când
femeile cu sindrom premenstrual

poemul manifest sau undeva sus cineva ne citește

acolo sus cineva mă citește
în paradis îngerii și-au fabricat biblioteci din lemn de stejar
cu furniruri
frumos aranjate pe autori pe selecții de opere omnia prima
volume cartonate îmbrăcate în aripi de fluture
decorate cu filigran de aur
antologii mai mult sau mai puțin colective
hi hi! și eu care trag nădejde acum în secolul perfuziei cu
bioxid de carbon
că undeva sus cineva mă citește
că undeva sus cineva mă iubește
cu bucurie cu înfrigurare cu ochiul deosebit de critic
al îngerului meduză al îngerului miriapod
al îngerului porcușor de guinea
al îngerului lemurian de madagascar
al îngerului labrador al îngerului furnică
iluzie mioapă în mintea trezorierului băncii de vise
pentru că aici jos lucrurile stau altfel, prieteni
cu totul și cu totul altfel
trebuie să depui eforturi serioase
să ieși din anonimatul de stârc cenușiu cu moț
cu picioroange și șăpcălie de basseball
aici jos nimeni nu te ia în serios aici jos nimeni nu te citește
cu atât mai puțin să iubească
păpădia în delir zborul îngerilor și imaginația de metal
a cuvintelor
aici jos trebuie musai să faci parte dintr-o gașcă de literați

aici jos poetul strungar cu poemul în menghină sfârtecat
forțându-l să stoarcă ultima lacrimă din cuvântul cer
ultimul țipăt din cuvântul durere și din cuvântul metaforă
nu are nici o șansă, vă spun, absolut nici o șansă
poetul pescar cu peștișorul de aur momeală in inima de zinc
a poemului
poetul bucătar pregătind meniuri orientale din omar khayyam
poetul bișnițar cu poemele frumos agățate în cârlige de rufe
pe taraba unsuroasă
este și merchandisingul o artă, nu?
poetul măcelar îngropându-și fața în hălcile cu sânge
și vinișoare ale poemului
vă spun eu nu au nici o șansă
aici jos trebuie să-ți faci loc să ieși în lume să dai din coate
să șoptești seara rugăciuni în urechea îngerului de tinichea
să faci incantații pe cocoașa albastră a dromaderului călător
să petreci mult timp în preajma porumbeilor rotați și a celor
de agrement
să lucrezi mult la poemul manifest în grădina de vară printre
berze și licurici
printre pitici de ipsos și mușuroaie de furnici
aici jos, vă spun, lucrurile stau cu totul și cu totul altfel

mamiferul negru adulmecă tristețea

să faci poezie pe marginea prăpastiei nu e un act de curaj
ca și cum orice cădere în gol ar repeta la nesfârșit
aceeași schizofrenie sălbatică
același bungee jumping între viață și moarte
aceeași fâlfâire cu iz rânced a aripilor
aceeași mireasmă de insomnie nevrotică
ce ți se cuibărește sub piele sub unghii printre firele de păr
aceeași nedumerire cu gleznele umflate
sunt momente când orice vis evadează dimineața
prin gratiile străvezii ale pleoapelor
când toți gardienii publici moțăie pe scaunele șubrede
și nu faci absolut nimic nu spui nimic
teama se cuibărește între degetele de la mâini de la picioare
gestul de a riposta rămâne inert ca o mănușă tricotată
într-un anotimp rece
aruncată la groapa de gunoi a orașului
rămâi imobilizat în jovialul scaun cu rotile
rămâi imobilizat în propria dâră de viață
peste drum doar mamiferul negru adulmecă tristețea
ca un sâmbure de caisă ascuns în pumn

vopseaua portocalie de pe umerii tăi

mi-am amintit ușa lăcuită vopseaua portocalie de pe umerii tăi
zâmbetul ascuns în cutiuța de bijuterii
serile lungi cu jobi
te-am învățat să minți prin omisiune
m-ai învățat să trag cu pușca cu aer comprimat după grauri
nu cercul din capătul țevii îl urmărești
uite aici cuiul cătării
și încearcă să nu-ți tremure mâna
nimic împrejur doar aerul îmbâcsit stătut
o ușă oarecare a spus, doar atât și a ridicat din umeri
citesc printre rânduri
o ușă de lift otis
ultimul etaj al clădirii
mai sus de atât nu poți urca, îmi spui
și din nou zâmbetul cu buzele groase cărnoase dezvelind
dinții perfecți
la celălalt capăt al coridorului vocea lui dumnezeu
care-ți spune cu maliție zitate
să o lași mai moale, dragă
să o lași mai moale

cer variabil și nici o avertizare de cod galben

toate bune și frumoase
așteptăm concediul ca niște
șopârle viu colorate din insulele galapagos
trebuie să ducem puii la mare la aerosol la ultraviolete
pe coastele grecești turcești sau pe coasta dalmată
au nevoie de soare calciu vitamine minerale
și de ce dracu s-a mai inventat
la capătul falezei dumnezeu și-a deschis o gogoșerie
donuts god și își așteaptă clienții
cu muffins cu ciocolată
știu ora la care mă trezesc în fiecare dimineață
știu pe de rost meniul zilei
știu temperatura apei mării
am memorat orarul microbuzelor
știu distanța dintre royal holiday palace și delphin de luxe
știu unde sunt papucii și colacul de plajă
salteaua pneumatică
și nelipsita loțiune de protecție solară
între timp mi-am lăsat barbă
mi-am cumpărat ochelari de soare ray ban
m-am apucat de fumat și știu cu siguranță
că a crescut speranța de viață
nevastă-mea pe un sezlong citește ceva din coehlo
copiii se joacă cu băiețelul unei familii de slovaci
mâine vom merge la aqua land
mâine se anunță cer variabil
și nici o avertizare de cod galben

ia forma unei ghirlande fără început și fără sfârșit

ne priveam absent prin geamul murdar al ferestrei
urme de salivă resturi de mâncare o muscă strivită cu un
prosop de baie
bănuiam că dincolo nu se află nimic altceva decât o absență
umplută de mici goluri de aer de respirația ta greoaie
de goblenul cu portretul bunicului și de mirosul de spital
ne priveam absent ca și cum așteptarea diminua orice
fărâmă de speranță
lângă noi o sticlă de apă plată de juma de litru un buchet
de crizanteme
și alea uscate un pat pe care moartea stătea întinsă
cu perfuzii la căpătâi niște tuburi prin care picura un lichid
albăstrui atârnau pe
marginea patului ca niște coliere de zinc
când nu mai aștepți nimic bun de la viața asta amintirile
în culori sepia
se destramă se risipesc și se transformă cu timpul în corbi
care, dacă nu ești atent
îți ciugulesc măruntaiele îți ciugulesc bucăți mici de piele îți
ciugulesc până și ultimele rămășițe ale unor nopți nedormite
și tu devii brusc un mic prometeu revoltat aiurea pe
minunația asta de viață
apoi alte nopți în care vorbeai murmurând din buze încet
doar pentru tine
atât de încet încât să te auzi doar tu să nu spună lumea că
ești bolund
că vorbești singur ca onu veronichii din celălalt capăt al satului

vorbești șoptit același mamă mamă așa-i că n-am să mor?
nu, dragu' mamii, n-ai să mori
doar am plătit bani grei, am cumpărat moartea dragu' mamii
n-ai cum să mori am plătit la doctori le-am dus de toate
tu n-ai să mori și oricum doar știi că pe aici pe la noi nu prea
se moare
tată-tău te așteaptă acasă, îmi spunea că aveți mult de lucru
că otava de sub poieni trebe cosită

nu mă opresc văd dincolo de tine printre lacrimi grădina
din spatele
casei văd cireșul nucii bradul din fața școlii
ai uneori senzația că stă acolo de la începutul lumii
că nu are nici început nici sfârșit
doar privește răsăritul și asfințitul în fiecare zi ca un ritual
străvechi
părintele ioan al lui petrea zis și țâlie l-a sădit în urmă cu
vreo cincizeci de ani
așa-mi spunea tinu de la vale
bradu' ăsta o să vă-ngrope pe tăți mă
văd șuvoaie de oameni ce se preling pe zidurile caselor
din chirpici și figuri cunoscute
iar de acolo privirea se transformă într-o liniște apăsătoare
ia forma unei ghirlande fără început și fără sfârșit
se transformă într-un copac fără rădăcini
crengile iau forma unor aripi uriașe și copacul plutește
ca o corabie în derivă la câțiva metri de pământ
apoi se transformă într-un liliac cu aripile frânte
tu taci și asculți
nici nu ne trebuie mai mult

e cald oasele se dezmorțesc și tăcerea ne înfășoară ca o plapumă
iarna la gura sobei
în tăcerea ta se aud trosnind bucățile de lemn din cuptor
și vreascurile și vremurile ce or să vină

salahorida pitecantropus

binecuvântată fie sticla aceasta de oțet, striga femeia universală
din turnul primăriei
așteptând de partea cealaltă a străzii venirea papistașilor cu
fețe măslinii
binecuvântată fie sticla aceasta în interiorul căreia înflorește
zi de zi
bicarbonatul marilor eșantioane
sau medalioanele petrolului american
pălăria orbului înlocuind barilul turmentat
plecat aiurea să se plimbe pe conducte în ape mai dulci
poate că nici tu draga mea mamă n-ai fi reușit să-mi
peticești mai bine
copilăria cu bune intenții cum altfel
sau orășelul meu din polistiren expandat
fără prieteni fără tovarăși de joacă
fără clovni în costume bigotti și urangutani fără maimuțe
urlătoare
strigând îngerului meu concediat de saduchei
așa cum într-un februarie târziu înfrângi revolta salahorilor
din bodegile indigene
cu miros de pește și vin ieftin
la ora când vom aștepta liniștiți asfințitul
la ora când vom servi venerabilele cești cu sake

despre viață și alte baliverne

îmi amintesc doar farmecul liniștit al după-amiezii
gustul aromat al lichiorului sambuca așezat pe pervazul ferestrei
niște frânturi de memorie parcă rupte din tencuiala pereților
cioburi de porțelan împrăștiate prin camera copiilor
tu într-un colț despletind fuioare de fum
pasiunea cu care vorbeai despre ultimul tău roman chick-lit
despre viață în general și despre criza din argentina
la urma urmelor ce mai contează o femeie obișnuită în fața
unei oglinzi
la fel de obișnuite încercând din răsputeri să afle ce tip de ten
are ziua
cu fața sulimenită îmbrăcată aiurea
plecată prin orășele de provincie cu nume de gladiatori celebri

ziua țâșnește din tine cum țâșnește iepurele printre picioarele
albe ale ogarului
o ia la fugă cu viteza unui ghepard urmărind prada
sparge plămânii de carton ai orașului se oprește din când în când
adulmecă umbra flautistului printre maldăre de gunoaie
trage puternic în piept aerul plin de conservanți
așadar totul se repetă totul e ciclic
cum ar zice un amic *nimic nou sub soare*
când se despart amanții în toiul nopții
după câteva ore de pălăvrăgeală pe marginea fortului
și le plimbă briza sărutul umed peste cefele uscate
vii tu cu nikonul tău de turist indiscret
să le imortalizezi fețele de babuini în fața flagrantului

așadar totul se premiază cu o mulțime de coronițe pe creștetele
copiilor
diplome frumos înrămate ca o mulțime de cicatrici pe burta
diabeticului
când se deschid magazinele de dulciuri
apoi se închid seara se trag obloanele și apar plăcuțele pe geam
closed
ca o umbră de liliac pierdut în ținutul straniu
când adorm plăcintele între aburii cu iz de dovleac și ciuperci
când vorbele tale se preling pe buza paharului de J&B
până și lumina asta chioară în holul imobilului din strada
avrig
lumină de nimic
e mai albă și mai curată decât inima ta lampadar cu mărgele
de sticlă
până și forma peruzelei e mai șlefuită decât diamantul tău
cu care te lauzi în fața prietenelor de cafea
la taclale cu jagermeister și whisky cream
câtă neliniște în zâmbetele și duminicile noastre
ora 20.00 ar fi timpul să înțelegi
ceasul deciziilor pauze imense între cuvinte răstălmăciri
zâmbete rostogolite pe pielea catifelată plină de realism
sâni alunecând în pagina nescrisă mutilând-o până la
exasperare
timiditatea se înverșunează să rămână în epiderma cu gust
de busuioc
ca o boală de piele
parcă aș avea un stigmat și aștept în continuare îngerul
rebel să
mă elibereze de stereotipuri

să pot scrie liniștit decent undeva la mansardă
în parpalacul cenușiu un roman autobiografic
între ochiul tău stâng și ochiul meu drept nu e decât
conturul șters al
unei zile ce-mi poartă sâmbetele prin prăfuite târguri de
provincie

* * *

Mi-e cald. Salivez abundent.
Într-o dimineață de vară cu siguranță îmi vor crește aripi
albastre de fluture.
Și dintr-un cocon voi deveni un adult cu familie și responsabilități.
Nu merg la biserică și nu fumez.
Uneori am atacuri de panică și îmi vine să urlu.
Să lovesc cu pumnii în zidurile imobilelor
Azi îngerul meu și-a luat o zi liberă.
Nu teama de moarte mă îngrozește
ci iminența morții.

luau drumul marakechului

n-am știut niciodată cum ar trebui să începi o carte
care e fraza aceea monumentală de început
spilu quelque chose-ul găselnița
cu care-l atragi pe cititor în universul tău de amintiri
de senzații de trăiri
cum îi povestești despre cutare și cutare lucru
cum stai cu el la taclale până seara târziu la un pahar de vin
demisec
despre oameni întâmplări locuri cu iz de dramă romanțată
coincidențe consecințe destine așezate unele lângă altele
precum cărțile mai mult sau mai puțin translucide
despre timp și spațiu aventurieri mauri mici istorii
personale ținute la macerat
în tabachera argintie cu inițialele M&F
când eram copil nu știam ce reprezintă acele semne
cu atât mai puțin fereastra rotundă ca un hublou
ce dădea spre grădina de afine din spatele casei

copacul era tot acolo parcă de când lumea străjuia
imensitatea câmpului
parcă îl auzeam cum suspină cum șoptește cum îi troznesc
încheieturile
mă trezeam dimineața alergam spre el
pentru a-i povesti visul cu îngeri
imaginează-ți trei îngeri în robe negre de beduini
nu mai știu cum dracu le zice, jalabia parcă, străbătând
deșertul cu pas mărunt

oprind în dreptul vreunei oaze pentru a-și trage sufletul
pentru a filozofa pe marginea ideii de timp
alchimia transfigurată din care se nasc bobițele de aur prind
viață prind contur
precum conturul zilei lucind ca fructul de mango în bătaia
soarelui
luau drumul marakechului printre dunele de nisip
și negustorul de cafea jamal cu care pălăvrăgeam mult și
fără rost
toate i le spuneam el era tot acolo copacul cu o mie de brațe
copacul cu o mie de ochi aveai senzația că ascultă
aveai senzația că respiră prin epiderma cu miros de leoaică
tânără
că silabisește numele meu a-bra-ham
în mijlocul craniului și-a făcut adăpost regele nebunilor
citește din tablele legii
în urma ta nu a mai ramas decât acest copac invizivil care-ți
vorbește
îți vorbește la nesfârșit printr-o mie de ochi

să-mi devorez spațiul intim cu urlete siberiene de malamut

nu-mi place să stau pe întuneric
și nu o spun din complezență
o spun pentru că urăsc întunericul deplin
îmi trebuie doar puțină lumină cât un bob de mazăre
să-mi devorez spațiul intim
cu urlete siberiene de malamut
să-ngenunchez în fața unei biserici imaginare
să strâng la piept aceeași icoană rece
înțepenit în hainele cu miros de ulei rânced
să-mi imaginez vacanțe exotice la St. Moritz
cum stau în capul patului cu baldachin
mestecând de zor caise confiate
și rememorez până la epuizare căcaturi existențiale
și trag adânc fumul în piept de parcă ar fi ultima țigară
a condamnatului în fața unui pluton dezorientat
un lan microscopic de maci ca o apropiere
ca o amintire ca o incizie în spatele casei
de unde răzbat sunete familiare chicote de râs
sunetele ca vibrații cu aripi între paranteze de aer
când te desparți de momentele casnice ale zilei
aceleași secunde trecute în vânt peste ceafa unui mânz sălbatic
trecut prin căușul palmelor ca un ceas de buzunar longiness
și ale cărui bătăi măsoară la nesfârșit bucuria de pe chipul tău

să te obișnuiești în fiecare seară cu singurătatea unei femei de kandinski

cum e întuneric și n-ai de ales încerci să te obișnuiești
în fiecare seară cu singurătatea unei femei de kandinski
scoasă la licitație printre prieteni în dimineața vestitorului
de ploaie
o femeie bunăoară visează un bărbat necunoscut
grizonat cu ochelari fumurii
un bărbat de vârsta a doua îmbrăcat cu jachetă de piele maronie
deschizându-i portiera mașinii
îmbrățișând aerul docil și umed al unei după-amieze
ca o migrenă cețoasă peste comitatul chanterbury
altă femeie visează dragostea ca pe o blană de vulpe argintie
înfășurându-i goliciunea brațelor și goliciunea sufletului
e iarnă dar asta nu înseamnă că e frig
oricine poate pregăti ceaiul de fructe cu migdale
într-o dimineață molipsitoare
oricine poate fi deportat într-o siberie tropicală
cu un manuscris antisocial
atârnând de gâtul mamiferului cenușiu
important e să vrei cu adevărat să-ți cadă moartea sferică în
cărți
printre ionatani și parmen aurii
printre valeți de inimă albastră și curtezane celebre
să vrei cu adevărat să te lași iubit într-un anotimp
îmbrăcat în blană de hermelină
se vede că azi ești mult mai bine dispus, dragul meu înger
după ce ai agățat o reclamă de reverul conștiinței publice

după ce ai jucat la sorți cămașa destinului ca un arhipelag al
antilelor
după ce ai călătorit dintr-o extremitate în alta a pământului
afișând aerul tău de superioritate celestă
peste încăperile ticsite cu necunoscuți

și viața va trece cu viteza unui hârciog printr-un câmp necosit

printre viciile mele persistă un miros de mortăciune
cu guler apretat și redingotă neagră
dar și o teamă nedisimulată care-mi sfâșie în fiecare noapte
bucăți mici de insomnie cu parfum de mosc
fâșii de carne fâșii de tristețe cu iz balcanic
la granița dintre ficțiune și realitate
dorm din ce în ce mai mult
scriu din ce în ce mai puțin
iubesc din ce în ce mai neutru
cineva se ascunde zilnic în corpul meu
îmi amestecă organele culorile temerile gândurile
îmi trimite mesaje codificate
din umbra încheieturilor și-a tendoanelor
îmi desenează trasee montane îmi face incizii
un rictus dilatat care mângâie
ca o pală de vânt canaturile ferestrei
stai liniștit îngerii lucrează de zor la destinul tău împodobit
cu măști venețiene
stai liniștit viața ta începe lejer într-o filă de caiet dictando
nu trebuie să te prefaci trebuie doar să fii tu
tu însuți
un străin cu o mare doză de nefericire la purtător
învăluit în parfumul unei mici schizofrenii tomnatice
cum ar fi să-ți îngropi fața între sânii lui marlene
undeva în muzeul figurinelor de ceară
cu timpul îmi voi aduna puținii prieteni în jurul focului de
tabără

cu timpul voi învăța zborul de noapte
cu timpul mă voi transforma într-un liliac uriaș și mucalit
cu aripi negre și conștiința scârboasă întoarsă pe dos
cum întorci șosetele în mașina de spălat
cu timpul nu-mi voi mai putea finanța obsesiile
și plictiseala și scrisul în compania unui singuratic pahar de
vodcă
și pentru asta îi invidiez pe puștanii de douășcinci de ani
care-și finanțează șezătorile din pensiile bunicilor
din buzunare răzbate doar bâzâitul macabru al mușchilor
aristocrate
mi-e frică de boală (toata viața am fost un ipohondru)
cândva voi muri (și asta e o certitudine)
de o formă modernă de cancer
cândva voi ajunge pe plajele din mallorca
înfășurat în prosopul de baie
cu sigla echipei favorite tatuate pe umărul drept
și toate gesturile vorbele vor fi bine lucrate la sala de fitness
fiecare mușchi fiecare fibră
bolile copilăriei vor atârna ca niște tablouri de petrașcu
pe peretele scorojit din sufragerie
și viața va trece cu viteza unui hârciog printr-un câmp necosit

king of california

stătea lângă mine pe laița scorojită bătând ritmic cu degetele
în lemnul mâncat de carii
auzi, măi omule, îi spuneam cu o voce parcă șoptită
niciodată să nu strecori o coropișniță arămie
în sutienul voluptuos cât două fabrici de lapte al unei tinere
gospodine
s-ar putea să vorbească una cu cealaltă
despre horoscopul zilei psihoterapia de cuplu despre hipnoză
și despre vremea din california
s-ar putea să se confeseze una celeilalte
ca două prietene la o ceașcă de cafea instant
care se cunosc de când lumea
și viitorul tău, îți spun, dragul meu, va suna la fel de bine
ca viitorul trapezistului de la circul de stat sau al îmblânzitorului
de gușteri
(nu se poate să nu-l știi) din parcul prater
niciodată să nu adormi între două linii paralele aflate pe
marginea drumului
acolo stă ascuns uriașul kisky
cu labele lui păroase adulmecând orizontul după teroarea
caldă a turmei de lilieci
niciodată să nu pleci la drum înainte de răsăritul soarelui
o spaimă necuprinsă te-ar putea atinge ca un coșmar al
electrozilor
și s-ar putea să vezi iele dezbrăcate iele cu părul roșu dansând
pe marginea șoselei
ca un dumnezeu domesticit în lumina farurilor de noapte

ca un înger răscopt în dulceața agrișelor
s-ar putea să-ți cadă cu tronc efervescența ploii de vară
ca o coup de foudre
la fel de rece precum chipul femeii cu pielea străvezie
ascuns într-un medalion în culori sepia
și-atunci să te văd omule
pedalând în gol în lumina chioară a unui far de bicicletă
și-atunci să-ți văd moaca tâmpă ascunsă în spatele
garnizoanei
cum schițezi nuduri în golurile existenței tale
ca niște baloane de săpun revoltate la nesfârșit
cum ridici osanale inimii tale în formă de iepure fricos cu
ochi roșii
și-atunci să te văd omule nevolnicule
cum îți sapi singur groapa în burta caldă a fenomenului
cum îți arunci ideile spurcate în tomberonul jegos al
umanității
cum îți faci iluzii despre viața de dincolo
despre cutare și cutare lucru
și-atunci să te văd
hei cu tine vorbesc
omule
regescule

frumusețea ta îmi mai cotrobăie buzunarele căptușite de emoții

în tine au început să crească fluturi
destul de vizibili prin pielea străvezie
acest lucru este indubitabil și cred că s-a întâmplat într-o
dimineață
fluturi uriași fluturele monarh (danous plexippus)
așezat pe frunza de ceară ca o palmă într-o rețea de nervuri
și corpul tău brăzdat de culori negru portocaliu
atinge tulpina cu indiscreția curiozitatea turistului
în micile burguri londoneze
pe străduțe vechi pavoazate cu pietre de râu
admirând gravurile lui hogarth
și unghiile cu care mi-am scrijelit pe maluri adevărul gol goluț
răscolit de esențele tari ale tamisei
le ascund în pumnii strânși din care se preling picături
de sânge cum aș ascunde sunete stridente
în timpanele cu iz de ceară
în ultimul timp nu fac nimic altceva decât aștept ca cineva
să mă îmbrățișeze
într-o explozie de cicatrici
într-o explozie de fantasme să-mi spună dacă frumusețea ta
mic burgheză
îmi mai cotrobăie buzunarele căptușite de emoții de resentimente
cu privirile unor trecători mai mult decât plictisiți
dacă inima ta îmi dezleagă nodul gordian și-l fărâmă în patru
icoanele vechi gravate în lemn pe care s-au așternut pânze de
păianjen

adulmecă umbra ștearsă a mătăniilor
și pandantivele de la gâtul tău ars de soare simbolizând
yantre hinduse
elefanți aducători de noroc sau pur și simplu frumusețea
savanei africane
într-o după-amiază lipicios de caldă
ce adoarme pe aripi de fluture

la noi dragostea e o acadea uriașă multicoloră

inimile noastre au rămas doar niște biete streșini de mucava
peste lacrimile îngerilor
și peste somnul poeților când bat în orologiul vechi din turn
cum ticăie ceasul negru pe dulapul din bucătărie
într-un anotimp cerebral pe cât de îndepărtat pe atât de trist
într-o anatomie a insomniacului
când facem piruete printre mesele de bar
la dreapta o ceașcă de cafea cu lapte și o sticlă de vodcă
wyborowa
îți oferă aceeași perspectivă optimistă asupra lucrurilor
la stânga o întrebare diformă
legată fedeleș stârnind curiozități morbide
așteaptă celibatul lucrurilor
ești mai tânără decât ieri, îți spuneam
din celălalt colț al verandei
ești cu mult mai tânără
sau cel puțin așa mi se pare azi
de la tine accept orice fel de întrebare
orice răspuns în care dumnezeu își ascunde emoția
cum stă înfășurat în mantia de in
undeva mai sus de nivelul creștetului
și așteaptă ticăitul monoton
al ceasului de bucătărie ca o binecuvântare
la noi e mai puțin frig
pe aici pe la noi dragostea e o acadea uriașă multicoloră
în mânuțele fragede ale pruncului
se închid tot mai multe uși

nici locul de joacă al copiilor nu mai e același
am zis și noi că lucrurile își urmează cursul firesc
că așa trebuie să fie
dar lucrurile nu stau deloc așa
copacii nu-și împletesc din ramuri hamac
pentru somnul de după-amiază al copiilor
nici cerul nu-și strânge norii ca niște perne uriașe decorative
în saloanele de frumusețe
băncuțele din parcuri nu-și mai așteaptă longevitatea
ca o felie de pepene copt în bătaia vântului
și parcă nici tu nu-mi mai împărtășești straniile tabieturi
de odinioară

locul unde se îmblânzesc suflete în blană de chinchilla

dimineața vocea răgușită a clopotelor
în foișor ca un semn de recunoaștere între prieteni
locul unde se adună pelerini se fac rugăciuni incantații
locul unde se îmblânzesc suflete în blană de chinchilla
când ziua cu ochii larg deschiși își desface jovial brațele
și primește mușcătura inocentă a pruncului

cândva pe o pânză cineva a pictat viețile sfinților
apoi a îngenuncheat și s-a rugat
altcineva a tăiat un măr copt pe masa din grădina de vară
apoi și-a strâns lucrurile și-a plecat
doar acolo vei simți mângâierea rece de metal a singurătății
acolo vei simți mișcarea lentă a melcului
adormit în cochilie
doar pereții coșcoviți ai bisericii stau să cadă
să se prăbușească la primul semn
la un simplu gest al mâinii

ceva ca o nălucire cu bot de iepure șchiop

la ora când te dezmiardă părul cârlionțat al copilului
strângi jucăriile într-un coș și răsufli ușurat
toate lucrurile stârnesc o revoltă a lucrurilor
toate zăpezile capătă sens printre aburii
răstigniți în somnul păsărilor
ce lasă o dâră de curcubeu pe un colț de cer
toate drumurile sunt pavate cu aurul nebunilor
îți aduci aminte orașul părăsit într-o noapte ca aceasta
când îngerii evadau din spațiul lor închis și absurd
coboram alene dalele de piatră din besancon
drumul șerpuia în zig zag spre plajă
și cerul ca o lămâie stoarsă din care mai picura răzleț
câte un strop de amărăciune
ne îmbia prin cafenelele cu iz romantic
nici orașul adormit printre gureșe gospodine toamna târziu
între sfecla de zahăr cu nume de curtezană
și păstârnacul libidinos nu mai dădea semne de viață
pereții caselor erau aproape drepți
străzile erau aproape asfaltate
câmpurile aproape cultivate
oamenii aproape aveau ce mânca,
tu erai aproape frumoasă
și goneam amândoi în căutarea unui punct de sprijin
era ceva acolo ca o ademenire cu ochi de pisică
ceva ca o nălucire cu bot de iepure șchiop
și-n palmele goale nu aveai decât o bucată mică din
nostalgia unei zile pe care-mi scrijeleai numele

nostalgii cu bere blondă

nostalgie cu bere blondă undeva prin podișul gobi
o blândă expresie de familiaritate
pe fețele prăfuite ale femeilor galbene
cu privirea mult prea oblică pentru gustul meu
aici nimeni nu vorbește deutschland
nimeni nu citește science fiction
aici nimeni nu cumpără bmw-uri passat-uri
pietrele se iubesc mai puțin decât în alte părți
nimeni nu-și asumă condiția lui puck
orice dragoste de nylon înfășoară vechile biserici lamaiste
cand mergi la braț cu o romantică enola gay
acum cu aceleași semne obscene
căutându-mă pe mine

nu-mi place să scriu poeme de dragoste

nu-mi place să scriu poeme de dragoste
în care să contemplu fesele iubitei ca pe niște manuale de
artă erotică hindusă
și sfârcurile ca niște jetoane ieftine de poker
epiderma ei de tigroaică tânără în care se evaporă apusurile
nu-mi provoacă repulsie dar nici exaltare
prefer să mă păstrez pentru momentele când ne retragem
amândoi
în anticamerele cu îngeri
nu le văd rostul unor astfel de poeme
și aș spune chiar că sunt plictisitoare
nici despre mine nu-mi place să scriu
mă oripilează acest lucru
dar în acest poem o fac tocmai pentru că nu mai am nimic
de spus
așteptați de la mine vreo povestioară cu tâlc?
vă spun doar atât
femeia vieții mele îmi face ceaiul de fructe în fiecare dimineață
și seara tot ea îmi pregătește cina ca un cvartet de coarde
o bătrână i-a spus într-o seară
nu poți să fii o iubită completă dacă nu știi să faci nod la
cravata iubitului
nu mă asculți, te gândești în altă parte
mintea ți-e la dracu-n praznic
îți spun
și eu am plâns lângă paharul de coniac ieftin până să mă las
de băut

și eu am luat pastile cu pumnul ca adolescentele sinucigașe
și eu am fost chiriașul jovial al spitalelor
împărțind fiole de nefericire asistentelor cu nume de flori
am scrâșnit din dinți am băut și am plâns până mi s-a buhăit
fața
până mi s-au îngroșat venele
până mi-au crăpat mâinile
până mi-au apărut riduri și cearcăne
până am făcut pungi sub ochi
până mi-au crescut aripi pe burtă
până am redevenit cel dinainte de scrierea acestui poem

poemul unui emigrant întors acasă

v-am spus eu că o să vină? v-am spus? nu m-ați crezut
hahaha uite-l s-a întors
nu stătea el mult timp departe de lumea asta
de lumea care l-a avortat într-un tomberon de plastic pe
strada principală
v-am spus eu că o să vină?
acum o să ne povestească totul pe îndelete
așa ca la focurile făcute de pescari pe baltă
spre seară facem o chindie în cinstea întoarcerii lui
să vezi ce isterie va fi în micuțul orășel să vezi îmbulzeală
să vezi lume curioasă să asculte poveștile lui
prin fereastra unui autobuz mâncat de rugină pe marginea
drumului
printre fiare vechi copiii făceau cu mâna se hlizeau scoteau
limba
ia zi cum a fost ai muncit ai răbdat foame ai răbdat frig
câți bani ai strâns?
să n-o uiți pe maică-ta știi că are biata de ea nevoie de bani
ne-a povestit toată noaptea până spre cântatul cocoșilor
l-am ascultat hipnotizați ca niște lemurieni
unii se mai băgau în seamă făceau comentarii malițioase
am muncit cât trei la un loc am răbdat frig și foame
dar m-am gândit tot timpul la voi și asta m-a ținut în picioare
am început un poem cât am stat acolo
un singur poem ultimul poem al dracului poem cât am plâns
recitindu-l
scriam câte puțin în fiecare seară

uneori nici nu mâncam
beam o sticlă de vin și scriam
azi o strofă mâine alta
nu v-am trimis scrisori
am zis ca e mai bine să scriu un poem cât pentru toată viața
un poem lung întins pe vreo două continente
să vi-l citesc acasă la întoarcere doar să-l șoptesc
să arăm cu el pământul desculți în țărână să ne ridicăm case
să ne oblojim rănile
dar oricât m-aș strădui eu nu pot schimba lumea asta de rahat
ci ea mă schimbă în fiecare zi în fiecare noapte
eu nu iubesc lumea și lumea nu mă iubește.
dar lumea e mai pricepută decât mine în a nu mă iubi.
și uite așa după multe nopți de nesomn mă trezesc într-o
dimineață de iarnă
că stau în fața oglinzii cu ochii plânși și vorbesc de unul singur

CUPRINS

o să-mi cumpăr orașul acesta 7
în patria mea poeții mor înainte de vreme 8
și tot ce a mai rămas din lucruri și oameni 10
s-a trezit într-o dimineață și-a plecat 11
poem despre cum înaintează descrierea 13
o să-mi cumpăr orașul acesta 14
aserțiunea coboară în stradă 16
mostră de curaj 18
afară mirosea a miriște arsă 19
primul sunet ca un ecou în podeaua cu aripi 21
regele nebunilor sau despre cum își petrec localnicii vacanțele de iarnă la pittsburgh 23
în rest nu e decât corpul meu traversând o imensă pată de cerneală 25
uzina cu aripi 27
Iona 28
turnul babel 29
soarele apunând ca o portocală roșie de sicilia 30
salomeea 33
sfaturi pentru plictiseala lăuzelor 34
mireasa lui frankestein 36
poemul cu servietă din piele 37
concert nr. 2 pentru pian și orchestră 38
când lucrurile o iau razna 39
lulu on the bridge 41
matilda 43

lumea mea nu e decât un păpușar logodit cu deznădejdea .. 44
în burta grasă a peștelui de duminică 46
aștept să se extragă cauciucul de pe buzele tale 48
seară de decembrie la rouen 49
nu mai iubește muzica inima ta 51
cândva te plimbam în calești cu ciucuri roșii 53
variațiuni pe aceeași temă sau muzeul imaginilor în mișcare 55
despre faimoasa lume a galinaceelor 57
fotoliul din piele naturală cu motive orientale 58
ochiul tău ca o mică veneție la un carnaval al măștilor 60
sunt gata să depun armele 61
prin tot ceea ce s-ar putea numi la un moment dat viață .. 63
anotimpuri electrizante așternute peste dealuri de cernoziom 65

nostalgii cu bere blondă 67
numai în podul palmei se ascunde un noiembrie târziu ... 68
sunt doar o valiză mare și jerpelită 70
poemul manifest sau undeva sus cineva ne citește 71
mamiferul negru adulmecă tristețea 73
vopseaua portocalie de pe umerii tăi 74
cer variabil și nici o avertizare de cod galben 75
ia forma unei ghirlande fără început și fără sfârșit 76
salahorida pitecantropus 79
despre viață și alte baliverne 80
* * * 83
luau drumul marakechului 84
să-mi devorez spațiul intim cu urlete siberiene de malamut ... 86
să te obișnuiești în fiecare seară cu singurătatea unei femei de kandinski 87

și viața va trece cu viteza unui hârciog printr-un câmp necosit 89
king of california 91
frumusețea ta îmi cotrobăie buzunarele căptușite de emoții 93
la noi dragostea e o acadea uriașă multicoloră 95
locul unde se îmblânzesc suflete în blană de chinchilla ... 97
ceva ca o nălucire cu bot de iepure șchiop 98
nostalgii cu bere blondă 99
nu-mi place să scriu poeme de dragoste 100
poemul unui emigrant întors acasă 102

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2012. Apărut: 2012.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS